

Cuvântul care zidește

S U P L I M E N T

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ, PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLTĂRII SFINTEI CRUCI

(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)
(†) **Nașterea Maicii Domnului**

Si astăzi Biserica se ocupă de educație și face cultură, iar în școală religia este o materie care formează caractere, dezvoltă perspective spirituale și întărește suflete. Începutul de an școlar deschide noi perspective pentru educația copiilor și tinerilor. Familia, împreună cu familia cea mare, comunitatea parohială, pun în centrul preocupărilor lor copiii: ei sunt în egală măsură moștenirea și viitorul nostru. Ca oameni, ca Biserica, ca neam. Deși informația este peste tot și nimeni nu poate spune că nu are acces la ea, cu toate acestea educația nu poate fi făcută decât prin oameni, prin formatori, fie ei părinți, profesori sau preoți.

Începem un an școlar nou cu speranțe și cu dorința ca vlăstarele noastre să aibă parte de o educație care să-i transforme în tineri calificați profesional, dar și în oameni cu largi perspective culturale, morale și religioase. Și de aceea ne bucurăm când ei încep școala, când se străduiesc să-și asculte dascălii și părinții, când în ei înșiși înmugurește dorința de a citi, de a învăța, de a cunoaște. Și asta nu pentru că îi împinge de la spate profesorul, îi obligă părintele sau îi vrea societatea educați. Ci pentru că școala, familia, Biserica au făcut ce trebuie ca ei să-și dorească să învețe.

Într-o societate cu multe tare, sistemul educațional românesc suferă profund. Pe de o parte numeroasele reforme de care a avut parte debusolează învățământul, pe de altă parte lipsa perspectivelor pentru tânăra generație îi fac pe mulți participanți la procesul educațional să fie la un nivel minim în școală sau, mai rău, să părăsească de multe ori școala din cauza lipsurilor materiale. Și să nu-i uităm pe cei ai căror părinți sunt în străinătate, pentru ei integrarea școlară este și mai grea.

Nu întâmplător Biserica Șerban Vodă se implică filantropic și educațional în pregătirea și susținerea copiilor. Iar în activitatea lor misionară, preoții parohiei noastre nu uită să ne îndemne pe fiecare

CU SPERANȚE LA ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR

Astăzi, de praznicul Nașterii Maicii Domnului, cei prezenți la Sfânta Liturghie, tineri și vârstnici, parcă ne pregătim toți pentru școală: una a împărtășirii cuvântului lui Dumnezeu, și alta a educației și culturii. Pentru că ele oricum au fost din zorii creștinismului preocupări ale Bisericii care s-au întrepătruns.

dintre noi să luăm aminte la nevoile familiilor nevoiașe care-și trimit cu greu copiii la școală. Să-i ajutăm oferindu-le o hăinuță sau încălțări, rechizite sau cărți.

Biserica s-a implicat, cu ajutorul unor dascăli inimoși și profesioniști, în acordarea de meditații gratuite pentru copiii de vârstă școlară. Începând de la clasele primare, cadrele didactice au jertfit din timpul liber pentru a acorda meditații la materii de bază. Credem că și anul acesta va fi la fel. Mai ales sperăm că efortul comun al dascălilor, copiilor și părinților va fi în beneficiul elevilor, care vor răspunde mai bine la examene și vor fi mai bine pregătiți pentru școală și viață.

Le urăm tuturor, elevi și profesori, un an nou școlar mai bun. Le mulțumim cadrelor didactice care fac meditații pentru ajutorul pe care îl dau copiilor noștri. De asemenea, îi așteptăm pe elevi și profesori să fie prezenți în biserică la Sfânta Liturghie și la evenimentele culturale organizate de biserică sau de școală împreună cu Biserica Șerban Vodă. (M.B.) ❖

Mulțumiri

Mulțumim celor care cu multă darnicie au răspuns la apelul nostru făcut cu ocazia deschiderii noului an școlar. În urma apelului nostru s-au strâns 72 de ghiozdane dotate toate cu rechizite necesare elevilor.

Dumnezeu să răsplătească fiecăruia pentru această binefacere și să dăruiască copiilor noștri minte luminată, spor în tot lucrul bun și mai ales creștere duhovnicească. Ei reprezintă viitorul și asupra lor să ne aplecăm cu mai multă afecțiune și implicare.

Pentru noi acest apel a fost încă o lecție de rară frumusețe pornită de la fiii Bisericii de aproape și de departe. Ei sunt sufletul Bisericii lui Dumnezeu pentru care ne rugăm mereu numindu-i binefăcători și ostenitori. Dumnezeu să le răsplătească boierește așa cum numai El știe să o facă.

Tuturor elevilor și cadrelor didactice care pășesc cu speranțe în noul an școlar le urăm multe împliniri! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

ATUNCI CÂND DUMNEZEU ESTE IUBIRE...

Nu, nu-i nici o îndoială, Dumnezeu este iubire în fiecare clipă! Pentru toți și pentru toate. Dar cel mai adesea noi nu-L vedem și nu-L simțim. Și atunci, un gol din inima noastră ne îndeamnă să mergem până la capătul lumii pentru a-L găsi pe Cel Veșnic, pe Cel Bun, pe Cel Atotputernic.

Căci suntem plămădiți nu pentru această lume, hai să spunem nu numai pentru această lume. Chemăți suntem la viață mai înaltă, să facem loc în noi dumnezeirii și să ne asemănăm sfinților. Domnul ne cheamă la desăvârșire.

Și de aceea noi dorim atât de mult să ne adăpăm din izvorul veșniciei. De aceea plecăm din când în când în căutarea lui Dumnezeu: pelerini spre mănăstiri și locuri sfinte. Și când sufletul este pregătit, plecăm spre locurile în care Domnul Hristos Și-a trăit viața pământească: unde S-a întrupat, a predicat, a făcut minuni, a pățimit pentru păcatele noastre, a fost răstignit, a înviat și S-a înălțat la ceruri.

Cel puțin o dată în viață trebuie să ajungi acolo. Așa au făcut și tinerii noștri pelerini, care, în perioada 20-27 august 2019, au plecat împreună cu părintele Cristian Filuță și părintele Adrian Chiriță într-un pelerinaj în Israel și Iordania. Au zburat, la propriu și la figurat, spre acele locuri.

Ce a fost special în acest pelerinaj? Un număr mare de tineri, aproximativ 20, mulți din parohia noastră. Unii dintre ei nu erau prima oară în Țara Sfântă, ba chiar la a treia lor călătorie. Dar toți s-au întors complet schimbați din această călătorie pe care aș numi-o inițiativă, plină de revelații, pe măsura deschiderii fiecăruia dintre ei.

I-am văzut pe acești tineri în pozele făcute de ei, în filmulețe și am schimbat cu câțiva dintre ei mesaje în timpul călătoriei și după terminarea ei. Am trăit, de aici din țară, alături de ei emoția

întâlnirii cu locurile sfinte: Tabor, Cana Galileii, Nazareth, Marea Galileii, Muntele Fericirilor, Tabga, Iordan, Ierusalim, Ierihon, Hozeva, Carantania, Ein Karem, Bethleem... Au trecut și în Iordania, unde au ajuns la vestita Petra, dar și pe Valea lui Moise.

Cu o parte dintre tineri m-am întâlnit și după ce s-au întors acasă. Pot să vă spun că erau și mai minunați, și mai fericiți decât erau în filme, poze, mesaje! Iar toată bucuria lor o împărțeau tuturor celor care, cu inima curată, primeau necondiționat

valul de sentimente, de trăiri pe care încă le aveau. Cu fiecare dintre ei se petrecuse o minune. Fiecare a „primit” ceva în acest pelerinaj: L-a întâlnit pe Dumnezeu, a simțit ocrotirea și ajutorul sfinților, s-a descoperit pe sine, mai bun, mai rău decât se știa. Și-a pus întrebări, a trăit emoții și sentimente diverse, a plâns, a râs, s-a simțit copleșit, s-a simțit nevrednic, a simțit sfințenia locurilor și greutatea istoriei în acele locuri. O istorie a Mântuirii. Care ne cheamă pe toți să facem parte din ea.

Cuvântul meu ar vrea să fie mult mai lung. O mie de lucruri v-aș spune despre această călătorie pe urme evanghelice! Dar din păcate spațiul tipografic nu ne îngăduie. Cu toate acestea, rugând pe tinerii mei prieteni să mă ierte, vă voi împărtăși momentan doar câteva lucruri trăite de ei.

Aș începe cu faptul că toți s-au simțit ca o familie, de la cel mai tânăr pelerin până la cel mai în vârstă. Că mai tot timpul au râs, s-au bucurat împreună. Și mai ales s-au considerat privilegiați că au avut în părintele Cristian Filiuță nu numai un ghid excelent, cu măsură și cunoștințe temeinice, organizator perfect al tuturor activităților. Toți l-au simțit nu numai ca un conducător al grupului, dar mai ales ca un adevărat părinte. Și în aceeași măsură părintele Cristian a mărturisit că acest pelerinaj a fost de departe cel mai frumos pe care l-a coordonat. Mai ales că s-a simțit ca într-o familie. Tot grupul a fost o familie.

Mulțumirile pe care tinerii le-au adresat părintelui Cristian au fost adesea umbrite de emoții, chiar și de lacrimi uneori. De ce? Pentru că au avut parte de ceva care le-a schimbat și împlinit sufletul.

De aceea, îndrăznesc să vă citez din scrisoarea de mulțumire adresată de Ana să-i spunem - pentru că nu am acordul ei să-i dau numele - părintelui Cristian: „Prea puține și sărace sunt cuvintele ca să descrie fericirea pe care am aflat-o la Locurile Sfinte. În aceeași măsură, nu cred că pot să explic oamenilor care nu au văzut aceste locuri, cât de frumos și câte

trăiri se simt aici. Îndrăznesc să încerc. Am mai fost în multe și speciale pelerinaje, deci am plecat cu așteptări mari de la experiența aceasta, dar au fost depășite. Cu mult! De la dumneavoastră am apreciat mai ales dragostea vădită, excelentul management al activităților, pregătirea deosebită a informațiilor prezentate, smerenia și munca neobosită. Dintre momentele care s-au instalat permanent în sufletul meu aș vrea să amintesc rugăciunile, cântările colective făcute în locurile foarte însemnate, noaptea de priveghere de la Mormântul Sfânt și Mănăstirea Hozeva. Toate au fost însă de neuitat.

Vă mulțumesc din suflet și îi mulțumesc bunului Dumnezeu pentru că v-a trimis ca îndrumător în pelerinajul vieții noastre.”

Impresionant, nu? Aceștia sunt tinerii care au plecat în pelerinaj. De ce s-au întors încărcăți de atâtea binecuvântări cerești? Pentru că au suflete curate, sunt avizi de Dumnezeu și cuvântul Său și pregătiți să trăiască în continuare în Dumnezeu în toate momentele vieții lor. Da, ei au simțit iubirea lui Dumnezeu. Și când o simți, o trăiești dar o și dăruiești.

Ascultându-i pe acești tineri vezi că Dumnezeu, în iubirea Sa, pregătește o altă generație: pentru Biserică și pentru neamul nostru.

Mai am încă multe de spus despre acest pelerinaj. Mai ales multe minuni. Pentru că știu că ele vă vor întări și motiva, promit să vi le destăinui în numerele viitoare. Și să vă arăt poze cu adevărat extraordinare. (M.B.) ❖

SFÂNTUL CUVIOS ONUFRIE PUSTNICUL, FĂCĂTORUL DE MINUNI DE LA SIHĂSTRIA VORONEI

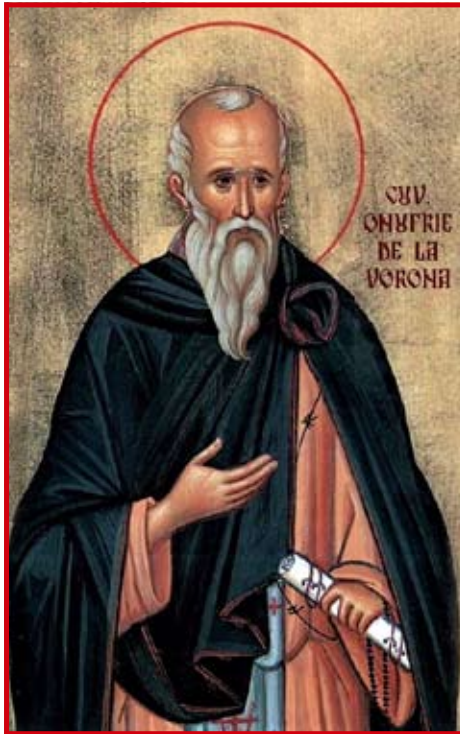
Cuviosul Onufrie, viețuitor al Schitului Sihăstria Voronei, a fost unul dintre cei mai mari sihaștri ai ținuturilor botoșănene. Despre smerita viață a cuviosului nu se cunosc foarte multe amănunte, el voind să fie cunoscut de Dumnezeu și nu de oameni.

Din unele însemnări de pe manuscrisele copiate de el și de ieroschimonahul Nicolae, care a viețuit împreună cu el, știm că s-a născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Dar pe la anul 1749 își lasă familia, rangul și țara, și - dorind viața pustnicească - trece în Moldova.

Cercetează numeroase mănăstiri, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos. Se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare, pe care le va copia mai târziu cu multă râvnă și răbdare. A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuviosul Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul, Cuviosul Paisie fiindu-i și duhovnic. După ce s-au despărțit au continuat să țină legătura, sufletească și duhovnicească prin scrisori. Se pare că, pe la anul 1774, Cuviosul Paisie l-a îmbrăcat în schima cea mare pe Cuviosul Onufrie.

Auzind de alți pustnici români și ruși sporiți duhovnicește din codrii Voronei, intră în anul 1764 în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoie, petrecând în smerenie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau. Încă din timpul vieții s-a arătat făcător de minuni.

La apusul vieții un înger i-a arătat timpul plecării la ceruri. Și tot un înger, în noaptea Sfințelor Paști, se arată preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, aflat în apropiere, îi cere să ia cu sine Sfintele Taine și-l călăuzește la peștera Cuviosului Onufrie care dorea să ia pentru ultima dată Sfânta Împărtășanie. Ultimele zile și le petrece la Sihăstria Voronei. Adoarme întru Domnul la 29 martie 1789. Este înmormântat de călugări în livadă, la rădăcina unui măr. Nu după mult timp, la mormântul cuviosului

încep să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți văd lumânări arzând și aud în acel loc cântări. Rătăcind trei călugări prin pădurile din jur și venind noaptea, o lumină puternică îi conduce la peștera unde s-a nevoit cuviosul.

Sfântul Cuvios Chiriac de la Tazlău

Cuviosul Chiriac s-a născut la sfârșitul secolului al XVI-lea într-o familie de credincioși din satul Mesteacăn. Luat fiind de mic copil de către părinți la sfintele slujbe de la Mănăstirea Tazlău, se „întraripează cu dumnezeiescul dor” pentru o viață mai aproape de Dumnezeu și intră de tânăr în obștea Mănăstirii Tazlău, unde, la vremea rânduită primește îngerescul chip al călugăriei. Are multă dragoste și râvnă duhovnicească, smerenie și ascultare. Curând, fără voia lui, este hirononit diacon și preot.

Dar dorul de isihie și de nevoie mai aspre îl fac să se retragă într-o peșteră pe un munte din apropierea mănăstirii, numit Măgura Tazlăului, împreună cu alți sihaștri, unde zeci de ani se ostenește în privegheri de toată noaptea, răbdând și biruind frigul cumplit și ispitele diavolești. Adunând peste 30 de ucenici în jurul său, Cuviosul Chiriac înalță alături de chilia sa un mic altar de rugăciune, în care se ruga ziua și noaptea și unde mărturisea pe fiii săi duhovnicești.

Dobândește darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor și al izgonirii demonilor. Este foarte căutat de către mulțimi de călugări și credincioși. În acea perioadă de intensă propagandă calvină venită din Transilvania, el devine apărător și mărturisitor al dreptei credințe, păstrând aprinsă

În iarna anului 1846, pe când domnitorul Mihail Sturza se afla la vânătoare a găsit un fruct mare și frumos la rădăcina mărului ce străjuia mormântul cuviosului, l-a luat cu sine și l-a dat fiicei sale care era bolnavă de epilepsie. Cu harul lui Dumnezeu, aceasta s-a vindecat de boală. Abia atunci, mirându-se domnitorul, află despre viața minunată a Cuviosului și poruncește să-i fie dezgropate osemintele și așezate spre cinstire într-o raclă în altarul bisericii Mănăstirii Vorona.

Zece ani mai târziu, Cuviosul Onufrie se arată în vis starețului Mănăstirii Voronei, arhimandritul Iosif Vasiliu, cerându-i să fie dus în Sihăstrie. Racla cu sfintele sale moaște este așezată într-o firidă din pronaosul bisericii „Bunavestire” din Sihăstria Voronei. Cuviosul Onufrie a continuat să săvârșească numeroase minuni pentru cei care îi cer ajutorul cu multă credință și smerenie.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Cuviosului Onufrie în luna iulie 2005, când a stabilit și ziua de prăznuire a Cuviosului Onufrie la 9 septembrie. Proclamarea oficială a canonizării a avut loc pe data de 8 septembrie 2005, la Mănăstirea Vorona, și pe 9 septembrie, la Mănăstirea Sihăstria Voronei, din județul Botoșani. ❖

flacăra Ortodoxiei în tot ținutul Neamțului. Acest făcător de minuni, încă din timpul vieții, este ctitorul duhovnicesc al Mănăstirii Tazlău.

Trece la Domnul în jurul anului 1660, având mormântul în pridvorul bisericii mănăstirii. La 5-7 martie 2008 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea Sfântului Cuvios Chiriac de la Tazlău, cu zi de prăznuire 9 septembrie. ❖